HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

הורצה על מנת להקטיר כו'. כלומר ויקטיר לימורין לערב ולא יקטירם היום: **נפחתה נפ.** הוחיל ולא יאכל בשר היום: **שאני שבות שבת.** המחייבו מכמיס בדבריהם בשבת מציוס טוב: **מה בין זה לנדל ונדבה.** שאין לו ותיגן לגבוה ותפטר לשותפו מפני חלק גבוה: **עורכה פרית.** עורב הפורח למעלה. השיאו לדבר אחר: **כי נפק.** לב חוץ: **אמר ליה תמר ליה רבה בריה.** לב הוגע לאבוה: **נאו היינו כו'.** ולמה לחייבו והלך לו בכלימה: **אני היום שמכוני בשחיטות.** ר"ט הוא ולדשמי לדבים ומליתי מעוחא הדשה וקורא לי עלי שמכוני בשחיטות הביאו לי פעולה ותפעוד: **בשעיא טעמא.** ולין אני להרבר ולעיין בה: **ועשמא מאי.** סוגיא דגמרא הוא: **להניס משלחן גבוה קא זכו.** בחזה ושוק וה"ס לבעלים בשאר הבשר בעבד הגוטל פרס מניא רבו נמלאת כל השחיטה לשם גבוה: **חייבא בחלב.** ללחם קריבת היא: **ומערבין בה.** ערובי חלרות להוציא מבתים לחלר שהבתים רשות לבל יחיד ויחיד והחלר רשות כולן ונריכים ערוב להוציא כל אחד מביתו לחלר: **ומשמשפים בה.** שתוף קרי בחבוי שחלירות הרבה פתוחין לו וכל חלרות שבעיר"ם לפני הבתים ויוצאים דרך חלר לרשות הרבים או למבוי: **ומברכין עליה.** המוציא: **ומזמנים עליה.** שלשה שחלכו כחחת: **ונחפח בי"ט.** משום חלק הרועים: **ואדם יולא בה ידי חובתו בשפח.** לילה הרחשון של פסח שהוח מלוה לחכול מלה דכתיב בערב תחלכו מלות (שמות יב) ושאר הימים חם לילה לחכול שאר דבריס בלא לחם הרשות בידו: **לפיימן בנגלה.** ונמלאת כולה נחלקת לאדם: **ומי חיים ליה הואיל.** סוף סוף מפרנס הבלנים ממנה שהרי אין לו נגלה ומשום חשמכחת דהואיל ואילו היה לו נגלה קא שריס לה: **מי"מ נאו.** לאחר שעעד לפסח להם ודאי לאחל הוא: **בני נחגא.** ישראל הדריס בבפריס: **דרמו עלייהו קמחא דבני חילא.** המלך הטיל עליהם לאפות ונעבד לבני חילו מנשי מלחמתו: **כל חדא וחדא כו'.** ופליג רב הוגע אדרב חסדא לאחר שבא ללמוד לפני רב נכני ואיניס של ישראל אפוחה בי"ט: **בשעיא ממנא.** כלומר אין הערבים של יו"ט: **נגמא.** חיל גדול של גדולי נכריס שמחפשים ובולעין לאכול אלל: **יגא שבריה.** שנשתברה בממון יגא ואחד בשניל הפסד עוגא שחעניבו על חלול יו"ט: **ונא נלבים** לא גרסינן: **והא חזי למיכל מיניה.** ולא יקפידו שהרי משלהן היה: **דיינו דקאמר ליה כו'** לא גרס והכי גרס **והא חזי לבלבים: חנאי היא.** לאיכא חנא דאסר לבלבים: **ואל לא.** אי אפשר שלא יתן לגוי חלקו ולא שרינן למטרח בשל נכרי בשביל הכשר פת שלנו. **שיטה.** ד. ולא נהירא, מדלא קאמרי ופליגא אדרב חסדא כדאמר לקמן ופליגא אדר' יהושע בן לוי. תר"ס.

הורצה ע"מ להקטיר אימורין לערב. דייקינן מינה דאי עבד אין, דקתני אם זרק הורצה, אבל לכתחילה לא, בשלמא לרבה דאמר זורק הדם כדי להתיר בשר לאכילה, כיון דבשבת לאו בר אכילה הוא, לפיכך אינו זורק לכתחילה, אלא לרבה בר רב הונא דאמר זורק הדם כדי להקטיר אימורין לערב, אמאי אינו זורק לכתחילה, הלא יקטיר אימורין לערב, ועלתה לו בקושיא. **איבעית אימא** אמר לך רבה בר רב הונא, כי קאמינא בשבות דיר"ט שהוא קל, לפיכך זורק אפילו לכתחילה, אבל שבות דשבת דחמירא לא. **ערובא פרח,** לשון גנאי ופחיתות היא, כלומר דעת זו דעת נערים ששוחקין בעוברין. **היום** שמכוני באשישות, כלומר היום סמכו אותי בישיבה. **ואסיקנא** לדברי רב חסדא בהמה חציה של גוי וחציה של ישראל מותר לשוחטה ביו"ט, דאי אפשר לאכול ממנה כזית בלא שחיטה, ולא דמיא לנדרים ונדבות דהני משלחן גבוה קא זכו. אבל עיסה חציה של ישראל אסור לאפותה ביו"ט, מ"ט אפשר דפלגי לה בלישה. **ומותבינן** עליה מיהא, עיסת כלבים בזמן שהרועים אוכלין ממנה (חייבין) [חייבת] בחלה, ומערבין ומשתתפין בה ומברכין ומזמנין עליה, ונאפת ביו"ט, ואדם יוצא בה י"ח בפסח, ואמאי נאפת אותה עיסה חלק הכלבים ביו"ט, הא אפשר לחלק העיסה וליטול מנת הרועים ולהניח מנת הכלבים. **ופריק** רב חסדא שאני כלבים הואיל אם נזדמנה לו נבילה אפשר להאכילם, ונמצאת כל העיסה לרועים בלבד. **ואקשינן** ומי אית ליה לרב חסדא הואיל, והא איתמר האופה מיו"ט לחול, רב חסדא אמר לוקה, לא אמרינן הואיל ואי מיקלעי ליה אורחין חזו ליה האי נהמא כולה, ורבה אמר אינו לוקה אמרינן הואיל. **ופרקינן** לא שריא הדא מתניתין אלא בדאית ליה נבילה מוטלת, דוודאי מפייס להו לכלבים בה, שנמצאת העיסה כולה לרועים. **בעו מיניה מרב** אי שדו בני החיילות של גויים קמח על הייהודים לאפות אותו ביו"ט להם, מותר או אסור. ואמר להם אם כשיתנו מאותה הפת לתינוקות של יהודים, לא קפדי עליהן הני בני חיילא, כל חדא וחדא חזיא לינוקא [ו]שרי, אבל אי קפדי, נמצאו כי לגרום עושין ואסור. **ומותבינן** עליה מהא דתניא שאמר שמעון התימני לר' יהודה בן בבא, בוולשת באה לעירנו לילי יום טוב, ובקשו [לחטוף] את כל העיר, ושחטנו להן עגל והאכלנום, וא"ל ר' יהודה בן בבא והרי אמרה תורה לכם ולא לגוים לכם ולא לכלבים, מכלל שלא עשו כהלכה, אמאי, והא עגל זה ראוי היה שיאכלו גם הם ממנו תחיכה, והגרים אין ממחין ולא קפדי כי של ישראל היה. **ופריק** רב יוסף עגל טריפה הואי דלא חזי לישראל כלל. **לכם ולא לכלבים תנאי.** יש תנא דהוא ר"ע שאומר מותר ביו"ט לעשות מלאכה לכלבים, דכתיב לכל נפש ואפילו נפש בהמה במשמע, ור' יוסי הגלילי אוסר שנאמר לכם ולא לגוים ולא לכלבים.

אבל נדרים ונדבות כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו. כהניס בחזה ושוק והישראל בבשר משלחן גבוה בעבד שנוטל פרס מרבו כן פר"ש ואפ"י לרבי יוסי הגלילי דקאמר קדשים קלים ממון בעלים הן בב"ק (דף יב:) ואפ"ל לאחר [1] ולריך קאמר לממון בעלים הס רק בממנות כהוגה מ"מ לוחו ממון זכה משלחן גבוה[א] דהא עיקר הקרבן בשביל גבוה[ב] והלכך נהי דהוי ממונו לקדש בו אח הפשה מ"מ כל העבודות לעולך גבוה הס עושים: **עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל.** ואם תאמר ומאמר לעיל [ג] רבי שמעון בן אלעזר אומר ממלאכה אחה מוהר ואין עושין אוחה בי"ט אלא לאוכל נפש, ואפילו לאחת מפני שהפשה לריכה אלא נפח אחת מפני שהפשה נפחים יפה בזמן שהמהור מלוי ואין לאפות בי"ט אפי' לכהמילה וכי תימא לאחיית נפ"ק ואם הלכתא כר' שמעון דמתיר [ד] ויש לומר דשאני הפשה שהפשות בידו לאכול כל אחד ואחד לו או לו זה ועוד דלמא מקלעי ליה אורחים אחל הכא דחניא אל נכרי [ה] אסור לכהמילה אבל נכרי ויפה כחו לאפות בי"ט אפי' לכהמילה ואין לומר דשאני הכא דאיכא מלאכה דגמלי ח"ל אחה מהות דנפ קמוך לאכילה ולא היה אחות אפי' נאו אורחים לאכלן:

חוינן אי יהבינן [ו] ליונקא ולא פרש"י ופליגא אהא"ר לעגיל דרב אחא אל נכרי ואיניס של ישראל דיקולל ואי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה אבל נדרים ונדבות אסור לשחטן בי"ט דכהנים [ז] כי קא זכו משלחן גבוה קא זכו: אמר רב חסדא בהמה חציה של נכרי וחציה של ישראל מותר לשחטה ביום טוב דאי אפשר לכזית בשר בלא שחיטה [ח] עיסה חציה של נכרי וחציה של ישראל אסור לאפותה בי"ט דהא אפשר ליה למפלגה בלישה מתיב רב חנא בר חנילאי [ט] עיסת כלבים בזמן שהרועין אוכלין ממנה חייבת בחלה ומערבין בה ומשתתפין בה ומברכין עליה ומזמנין עליה [י] ונאפת בי"ט [יא] ואדם יולא בה ידי חובתו בפסח ואמאי והא אפשר ליה למפלגה בלישה שאני עיסת כלבים הואיל ואפשר לפיימן בנבלה ומי אית ליה לרב חסדא הואיל והא אתמר [יב] האופה מי"ט לחול רב חסדא אמר לוקה רבה אמר [יג] אינו לוקה רב חסדא אמר לוקה לא אמרינן הואיל ומקלעי ליה אורחים חזי ליה השתא נמי חזי ליה רבה אמר אינו לוקה [יד]אמרי' הואיל אלא לא תימא הואיל ואפשר אלא כגון דאית ליה נבלה דודאי אפשר לפיימן בנבלה: בעו מניה מרב הונא הני בני באגא דרמו עלייהו קמחא דבני חילא מהו לאפותה בי"ט אמר [טו](ליה) [טז] חזינא אי יהבי ליה רפתא לינוקא ולא קפדי כל חדא וחדא חזיא לינוקא ושרי ואי לאו אסור והתניא [יז] מעשה בשמעון התימני שלא בא אמש לבית המדרש בשחרית מצאו [ר'] יהודה בן בבא אמר לו מפני מה לא באת אמש לבית המדרש אמר לו בלשת באה לעירנו ובקשה לחטוף את כל העיר ושחטנו להם עגל והאכלנום ופטרנום לשלום אמר לו תמה אני אם לא יצא שברכם בהפסדכם שהרי אמרה תורה [יח]לכם ולא לעובדי כוכבים ואמאי הא חזי למיכל מיניה אמר רב יוסף עגל טרפה הואי והא חזי לכלבים תנאי היא דתניא [2] אך אשר יאכל לכל נפש הוא לבדו יעשה לכם ממשמע שנאמר לכל נפש [3] שומע אני אפילו נפש בהמה במשמע בענין שנאמר [3] ומכה נפש בהמה ישלמנה תלמוד לומר לכם

מסורת הש"ס

א) [עי' תוס' חולין קכב: ד"ה עור וכו', ב) [חולין קכד:], ג) [פי' לחומו היום מכמוהו ביניהם וכוזיכוהו בגלגם. עיין ערך סמך], ד) [קידושין נב: ד"ה וקי יב:, יג. ערכין כד: חולין קכ.], ה) תלה פ"ח מ"ח, ו) פסחים מו: סב., ז) [ל"ל לחזן], ח) [תוספתא פ"ב], ט) לעיל כ: ול"ע, י) ל"ל שחיטה. מהרש"ל, כ) [דף ח.], ל) [ועי' תוס' פסחים מו. ד"ה עד שתפסה וכו' יתיב"ב קוניס תוספות דהכא], מ) [ל"ל אחר ד"ה הואיל],

תורה אור השלם

1. סְמָכוּנִי בָּאֲשִׁישׁוֹת רַפְּדוּנִי בַּתַּפּוּחִים כִּי חוֹלַת אַהֲבָה אָנִי:
שיר השירים ב ה
2. וּבְיוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא קֹדֶשׁ וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלָאכָה לֹא יֵעָשֶׂה בָהֶם אַךְ אֲשֶׁר יֵאָכֵל לְכָל נֶפֶשׁ הוּא לְבַדּוֹ יֵעָשֶׂה לָכֶם:
שמות יב טז
3. וּמַכֵּה בְהֵמָה יְשַׁלְּמֶנָּה נֶפֶשׁ תַּחַת נָפֶשׁ:
ויקרא כד יח

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה חזינן אי יהבינן ליונקא:

גליון הש"ס

גמ' שומע אני אפי' נפש בהמה. עיין מזל דף מ"מ ע"א ועיין בר"ח פרק יש מ"ט לתמוחת ול"ע:

מוסף רש"י

הורצה על מנת להקטיר אימורין לערב. ונלנד שאימורין מקטיר לערב (נזיר כח:) אבל היום לא יקטירם (מנחות מח.). **משלחן גבוה קא זכו.** הקרבת אימורים חביקת הדם מעיר הכבד (קדושין נב:). **האופה מי"ט לחול.** לאחר שאכל ונמר סעודתו, דפסיטה לן דלא חזיא ליה מידי הלחיבא עד למחר (שם). **ומקלעי ליה אורחים.** שיהו לריכין לפת זה היום (שם).

מוסף תוספות

א. [ד]העבודה צורך גבוה נינהו וכהנים ובעלים הוו כעבד הנוטל פרס מרבו. תר"פ. ב. דכי שרא רחמנא לשחוט ביו"ט לצורך הדיוט היינו שחיטה שעיקרה לצורך הדיוט ולא שעיקרה לצורך גבוה. תר"פ כ"ק יב: ד"ה אבל. ג. אי אפשר שלא יתן לגוי חלקו ולא שרינן למטרח בשל נכרי בשביל הכשר פת שלנו. **שיטה.** ד. ולא נהירא, מדלא קאמרי ופליגא אדרב חסדא כדאמר לקמן ופליגא אדר' יהושע בן לוי. תר"פ.

אבג א מיי' פ"ו מהל' י"ט הלכה יד סמג לאוין עה טוש"ע ח"ח סי' תקיב סעיף י"ח:

אבד ב מיי' שם סמג שם טוש"ע ח"ח סי' תקו סעיף ו:

אבה ג מיי' פ"ו מהלכות יכוליס הלכה ח טוש"ע י"ד סי' של סעיף ט:

אבו ד מיי' פ"ו מהל' י"ט הלכה יד סמג שם טוש"ע ח"ח סי' תקיב סעיף ג:

אבז ה מיי' פ"ו מהל' י"ט הלכה ה טוש"ע ח"ח סי' תקיב סעיף ב:

אבח ו ז מיי' פ"ו מהל' י"ט הלכה טו:

אבט ח מיי' שם הל' יד טוש"ע ח"ח סי' תקיב סעיף ב: